

Minister Nad'sa priznal, že klamal, ale údajne pre naše dobro. Môžeme aj my, ostatní občania?

Branislav Michalka

11. apríla 2022 + Politika

Keď časopis *Trend* nazval v roku 2020 Jaroslava Naďa ministrom obrany a arogancie, pomýlil sa len v prvej časti tvrdenia. Zatiaľ čo v schopnosť Jaroslava Naďa skutočne brániť slovenské strategické záujmy, môže dnes veriť už len človek, ku ktorému cez hrubé sklá ružových okuliarov a detinskej naivity, neprenikla skutočnosť nekritickej servilnosti súčasnej vládnej kliky voči Bruselu a Washingtonu, tak o jeho úprimnej arogancii nemusí pochybovať nikto.

Na snímke minister obrany SR Jaroslav Naď (OĽaNO) počas tlačovej konferencie Ministerstva obrany SR na tému Bilancia ostatných dvoch rokov rezortu obrany 29. marca 2022 v Bratislave. Zdroj: TASR – Pavol Zachar

Najkrajším potvrdením tejto, stále viac sa rozmáhajúcej vlastnosti slovenských politikov bolo jeho včerajšie otvorené priznanie, že klamal ohľadom presunu systému protivzdušnej obrany S-300 na Ukrajinu. Avšak, ako sám uviedol v relácii RTVS *O päť minút 12*, „s dobrým cieľom“:

„Klamal som, ospravedlňujem sa, ale bolo to s dobrým cieľom. Nebolo to extra príjemné, ale verím, že to ľudia pochopia.“ Chápeme dokonale.

Nepochybne s podobným „dobrým cieľom“ zrejme klamal aj ďalší veľikán slovenskej (a euro-americkej) politiky, Mikuláš Dzurinda, o preletoch amerických bombardérov smerom na Juhosláviu v roku 1999. Oklamanie občanov „s dobrým cieľom“, sa s najväčšou pravdepodobnosťou stáva štandardnou súčasťou našej vnútroštátnej politiky.

Otázkou však zostáva, čo bolo vlastne tým „dobrým cieľom“ ministra Naďa a jeho vládnych spoluhrdinov? Bola to skutočne len obava z ohrozenia operácie? Pravdepodobnejšie je, že to bol skôr strach ministra Naďa z toho, že väčšina občanov je proti darovaniu systému S-300 Ukrajine. V tom prípade by bolo tým údajne „dobrým cieľom“ oklamanie slovenských občanov, aby sa im zabránilo protestovať, či dokonca prekaziť túto kontroverznú vojenskú eskapádu. Vskutku, voliči hnutia OĽaNO, niektorými nepriaznivcami dnes už

nazývaní „*ol'anopithecovia*“, skalopevne veriaci v jeho boj za „*transparentnosť*“ a „*ľudovládnosť*“, nemohli byť lepšie odmenení.

Ak by však aj bolo toto trápne divadlo skutočne motivované len strachom zo zlyhania operácie v réžii NATO, USA a EÚ, a nie strachom z odporu občanov, aká je potom vlastne skutočná povaha onej vyhlasovanej „suverenity“ Slovenska a ústavnej „moci“, ktorá má údajne svoje základy v „ľude“, keď nie je v zásadnej chvíli nutné, a zrejme ani vhodné, onen údajne vládnuci ľud, pre jeho dobro, do tohto vládnutia verejne zasväcovať? A to aj napriek tomu, že sme počúvali celé roky zaklínania o „*transparentnosti vládnutia*“.

Ešte v utorok 5. apríla minister Naď v relácii *Na telo Plus* tvrdil, že nevie, čo sa preváža smerom na Ukrajinu a dokonca argumentoval, že o systém S-300 určite nejde. Nasledovalo zahmlievanie hodné inteligenčnej úrovne tejto vlády: „*Predpokladám, že ide o dislokovanie materiálu v rámci ozbrojených síl. My teraz robíme veľmi veľa operácií rôznych, aj takýchto logistických, v súvislosti s materiálom, ktorý je potrebný pre zabezpečovanie pôsobenia zahraničných aliančných vojsk, ktoré sú na Slovensku a postupne prichádzajú, alebo dochádza k zásadnému posilneniu východnej hranice aj vojenským materiálom, aj systémami protivzdušnej obrany. Jednoducho, môže to byť niečo z toho. O čo konkrétne sa jedná, ja neviem.*“

Takže minister obrany nevie, čo vlastne armáda robí. To je nepochybne veľmi povzbudivé. Podobne reagoval o deň neskôr, 6. apríla v TV Markíza na otázku moderátora Michala Kovačiča ohľadom tajuplných presunov. Ten ho dokonca konfrontoval so záberom, na ktorom je jasne vidieť podvozok S-300. Naď duchapľne odpovedal, že on nie je armádny expert a preto to nevie posúdiť: „*Ani ja nie som armádny expert. Môže to byť systém protivzdušnej obrany a môže to byť aj S-300, ale my sa tým netajíme, že my dislokujeme S-300 na východnú hranicu, čiže je to úplne v poriadku.*“

Nasledovala otvorená otázka: „*Takže v každom prípade ju zatiaľ neveziete na Ukrajinu?*“

A odpoveďou bolo otvorené klamstvo: „*Určite nie.*“

K tejto lahôdky štandardizácie arogantného klamania sa pridáva ďalšia: verejné presmerovanie morálnej viny z klamára, na toho, kto hovoril pravdu. Vo štvrtok totiž tvrdil Robert Fico, že systém už putuje smerom na Ukrajinu a bude zrejme zadarmo darovaný:

„*Máme vážne obavy, že Heger chce v Kyjeve oznámiť slovenský dar Ukrajine – S-300. To by bolo čisté šialenstvo. Nielenže by sme sa zbavili multimiliónového systému ochrany, ktorý je lepší ako americký Patriot. Ale by sme sa viac a viac v mene amerických záujmov zapojili do vojny na Ukrajine, s ktorou nič nemáme. Heger je neborák v amerických rukách a urobí všetko, čo mu Američania prikážu. Takíto vojnoví štváči ako Čaputová a Heger privedú Slovensko do nešťastia.*“

Ak sa presun S-300 na Ukrajinu pripravuje, Heger musí o tom informovať Slovensko. Žiadam okamžite E. Hegera, aby potvrdil alebo poprel prípravu na odovzdanie systému protivzdušnej obrany S-300 Ukrajine!“

Naď sa voči Ficovi ohradil a naznačil, že vina vlastne nespočíva na klamárovi, ale na tom, kto oprávnené podozrieval vládu. Navyše sa potešil ako dokázala vláda Fica, a tým aj všetkých zákerných občanov šikovne oklamať, lebo kým dezoláti podozrievali vládu ešte len z presúvania vojnových mašín, tak tie už boli na Ukrajine : „*Ale to Robert Fico netušil a on úplne zámerne ohrozil celú operáciu, lebo robil*

všetko preto, aby znemožnil prechod a ohrozil tým vojakov aj železnice.“

Čiže, nielenže je zvrhlý, keď povie pravdu, ale ešte je aj zákerný diverzant, keď odmieta odovzdať Ukrajine systém za milióny eur zadarmo, hoci má na takýto postoj (ako aj ostatní občania) podľa liberálne demokratických mantier právo. Alebo už nie? Navyše, ako volený poslanec má dokonca povinnosť informovať svojich voličov o klamstvách vlády. Alebo už nám skončila éra hrdinského obviňovania vládnych predstaviteľov z klamstiev, ktorá osvecovala svojou slušno-žiarou minulé volebné obdobie?

Vyzerá to tak, že áno. Navyše každému, kto sa pokúsi pchať nos do vládnych manipulácií, hrozí skryté alebo dokonca otvorené obvinenie, že je ruským agentom. Tento všestranne použiteľný obušok na odporcov vlády, si už s potešením vyskúšali rôzni vládni a ústavní činitelia, počnúc hrdinským premiérom.

Skrátka, nie je klamstvo ako klamstvo. Kto klame v záujme USA, EÚ a koalície, je v skutočnosti vlastenec a slušný človek. Kto klame v inom záujme, je odsúdeniahodný zvrhlík. A kto neklame vôbec, je pravdepodobne zradca. Tej či onej strany, čiže, všeobecný zradca.

Teraz, keď už vieme, že klamanie patrí k občianskym cnostiam, nutne musíme zvážiť nasledovné otázky: Môžeme s „dobrým cieľom“ aj my oklamať tento zlodejský a rozkradnutý štát na daniach? Môžeme s „dobrým cieľom“ klamať v zamestnaní, polícii, v rodine aj členom vlády? Veď sme predsa všetci občania s rovnakými právami a povinnosťami. No a pokiaľ môže „s dobrým cieľom“ klamať súdruh minister, tak prečo nie aj my?

Nepochybne všetci si vieme stanoviť podobné „dobré ciele“. Také, ktoré vyhovujú našej kariére, dobrému bydlu, chúťkam aj hrabivosti. Prípadne spĺňajú túžby našich pánov a vládcov. Teraz máme úradne potvrdené, že klamať v ich záujme sa môže, či dokonca, že je to ušľachtilý a obetavý duševný poryv, v záujme vyšších cieľov. Takých, ktoré, úplne náhodou samozrejme, nenápadne ladia s cieľmi súčasného režimu, propagandy a sveta.

Aprupo, naši hrdinskí politici nás denne zásobujú zaručenými informáciami o vojne na Ukrajine, o cove, o svetovej aj domácej politike. Ako máme teraz vedieť, že neklamú, samozrejme „s dobrým cieľom“, stále? A ako to, že títo klamári „s dobrým cieľom“ tak radi naháňajú údajných „klamárov“ z alternatívnych médií?

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/minister-nad-sa-priznal-ze-klamal-ale-udajne-pre-nase-dobro-mozeme-aj-my-ostatni-obcania/>